ΔΡΑΣΙΣ

ΡΕΘΥΜΝΗ 18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1910

ΕΤΟΣ Α΄ ΑΡΙΘ. 1

Εἶναι οἰωνὸς ἄριστος ὅτι ἐγκαινίζομεν τὸ δημοσιογραφικὸν ἡμῶν στάδιον τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῆς θείας νίκης, ἥτις εἰσήγαγε τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν νέαν ζωὴν τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀληθείας.

Σέβοντες τὴν συνήθειαν, ἧς οὐδέποτε ἀπέστη ὁ τύπος, παραμερίζομεν σήμερον τὴν ἐπὶ πολιτικῶν θεμάτων συζήτησιν, ἥτις θὰ ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς εἰς τὸ μέλλον καὶ στρέφομεν ὅλην τὴν προσοχὴν καὶ τὴν διάνοιαν ἡμῶν πρὸς τὸν Μέγαν Ἀναμορφωτὴν, οὗ ἡ διδασκαλία ἀπετέλεσε [illegible] ρατάλευτον θεμέλιον τῆς προόδου, διὰ τῆς ἀγάπης, ἣν ἐνεύπνεσε, καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, καὶ ἀπευθύνομεν πρὸς πάντας τὸν χαρμόσυνον χαιρετισμὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπαστράπτει τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἀγάπης, ἥτις πρέπει νὰ συνδέῃ πάντας τοὺς ἀδελφοὺς, «Χριστὸς Ἀνέστη».

Χριστὸς Ἀνέστη ! εἶναι ὁ ὑψηλότερος ὕμνος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, παιὰν τῆς μεγάλης τοῦ Σωτῆρος διδασκαλίας.

Ἐφυτοζώει ὁ κοσμος εἰς τὰς ἀγόνους ἐρήμους τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀγνοίας καὶ ἀνέζησεν εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐνισχύθη εἰς τὸ φῶς τῆς νέας πίστεως.

Τὸ θαῦμα τοῦ Γολγοθᾶ ἐθάμβωσε τοὺς σοφοὺς, οὓς παρέσυρεν ἡ πλάνη τοῦ ἁμαρτωλοῦ παρελθόντος, ἀνεστήλωσε τὴν διωκομένην ἀρετὴν, ἐνέπλησεν ἐλπίδος τὸν ἄπελπιν, δυνάμεως τὸν ἀσθενῆ καὶ ἐγκαταλελειμμένον. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀλληλεγγύη εἶναι ἔκτοτε αἱ ὡραῖαι ἀρχαὶ, ἐφ᾽ ὧν στηρίζεται ἡ ἀνθρωπίνη κοινωνία.

Ἀφ᾽ ἧς ὁ ἄγγελος ἀπεκύλισε τὸν λίθον τοῦ θείου τάφου ἵνα ἐγερθῇ ὁ Σωτὴρ, ἀνεπήδησε τὸ φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ φῶς τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπερ ἐφώτισε τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, ἔλυσε τὰ μεγάλα ἐν τῇ κοινωνίᾳ προβλήματα, διεσκέδασε πάσας τὰς ἀμφιβολίας τῶν αἰώνων καὶ ἐπέβαλε τὴν μεγάλην ἀλήθειαν ὅτι τὰ δίκαια λαῶν καὶ ἀνθρώπων δὲν παρέρχονται, ὅτι ὑπάρχει ἐλπὶς καὶ σωτηρία διὰ τὰ ἔθνη, ὅτι ὑπάρχει Θεὸς ἀρωγὸς τοῦ ἀδυνάτου, προστάτης κραταιὸς τοῦ ἀδικουμένου.

Ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ συγκίνησις ἱερωτέρα ἐκείνης, ἣν ἀνακινεῖ ἡ ἐπέτειος αὐτὴ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῆς Θείας Ἀναστάσεως, οὐδὲ μελῳδία τόσον ὑψηλὴ, ἥτις νὰ ἀσκῇ τόσην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ὅσον ἡ ἱερὰ ἁρμονία τοῦ χαιρετισμοῦ αὐτοῦ, ὅστις περικλείει ἱστορίαν ὁλόκληρον, «Χριστὸς Ἀνέστη».

Ὅ,τι δὲ διὰ πάντα ἄλλον λαὸν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου δύναται νὰ προκαλῇ μόνον συγκινήσεις καὶ γεννᾷ ἐλπίδα ψυχικῆς σωτηρίας καὶ ἀγαλλίασιν πνευματικὴν, διὰ τὸν Ἑλληνικὸν γεννᾷ καὶ ἰδιαίτερα αἰσθήματα χαρᾶς ἐθνικῆς καὶ δημιουργεῖ ἰδανικὰ καὶ εὐρυτέρας ἐλπίδας ἀνεξαντλήτους.

Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξαγοράσαντος τὰ δικαιώματα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας διὰ τοῦ ἰδίου του θανάτου ἐνεφύτησε πάντοτε τὴν ἐλπίδα εἰς τὰ στήθη τῶν στρατιωτῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας καὶ τὰ ὅπλα των ἐνεδυνάμωσεν ἡ προσδοκία τῆς ἀναστάσεως τοῦ γένους, καὶ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη ὑπῆρξεν ὄχι μόνον τοῦ μεγάλου δράματος τῆς θρησκείας ἡ ἐπῳδὸς ἀλλὰ καὶ ἔμπνευσις καὶ σύμβολον ἐθνικῆς πίστεως τοῦ Ἕλληνος.

Εἶναι πάντοτε διὰ τὸν Ἕλληνα ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἡμέρα ἰδίας ἀποκρύφου χαρᾶς καὶ παρηγορίας, ὅτι θὰ λήξῃ διὰ τὸ ἔθνος τὸ ἑλληνικὸν ἡ ἑβδομὰς τῶν παθῶν καὶ ἡ Μεγάλη Ἑλλὰς θὰ πανηγυρίσῃ τὴν πλήρη τῶν Πανελλήνων ἀπολύτρωσιν.

Ἂς ἀνδριζώμεθα εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν, ἂς πιστεύωμεν ἀκραδάντως εἰς τὸ μέλλον καὶ τὴν ἑνότητα τῆς φυλῆς μας, ἂς καταστήσωμεν ὅπλα ἐπικρατήσεως ἐθνικῆς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀλληλεγγύην, ἂς ἐπιβάλλει τῆς θρησκείας τὸ εὐαγγέλιον καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, καθ᾽ ἣν θὰ πανηγυρίσωμεν οἱ Ἕλληνες πάντες, ἄνευ διακρίσεως εἰς ἐλευθέρους καὶ δούλους τῆς μεγάλης Ἑλλάδος τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν.

Πρὸς τὴν μεγάλην ἐθνικὴν ἑορτὴν ἂς παρασκευαζώμεθα, ἐπιρρωννύμενοι εἰς τὸ φίλημα τὸ ἄδολον τῶν ἀδελφῶν καὶ ἐμψυχούμενοι εἰς τὸ ὑψιπετὲς ᾆσμα τῆς σωτηρίου νίκης «Χριστὸς Ἀνέστη».

Χριστὸς Ἀνέστη

Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα ἀνέστη ὁ Λυτρωτής,
Ἀφοῦ τὸ χάρο γκρέμισε κάτω βαθειὰ στὸν Ἅδη
Στοῦ τάφου του τὸ μάρμαρο στέκει διαλαλητής
Καὶ πρὸς τὸν Κόσμο μὲ φωνὴ ἀπέραντη φωνάζει

»Φέρνω τὸ φῶς! Σκορπίσου πειὰ τῆς ἀδικιᾶς σκοτάδι
»Μὲ τὴν ἀλήθεια ἔρχομαι κρημνίζοντας τὸ ψέμμα
»Εἰρήνη φέρνω, τὴν κακιὰ κρημνίζω εἰς τὸν Ἅδη
»Θὰ πάψῃ πειὰ νὰ χύνεται τόσο στὸν κόσμο αἷμα

»Φέρνω ἀγάπη μ᾽ἄδολα δάκρυα νὰ ξεπλύνῃ
»Τὸ αἷμα, τὸ ἀνθρώπινο ποῦ πότισε τὴ Γῆ
»Τὸ αἷμα, ποῦ φαρμακερὴ στὸν κόσμο ἔχθρα χύνει.
»Τὴν ἔχθρα τὴν θανάτωσε τοῦ κόσμου τὴ πληγή

»Λαμποκοποῦτ᾽ ἡ μάχαιρα, καὶ γογγυσμοὶ καὶ θρῆνοι
»Παιδιῶν, μανάδων, ἀδελφῶν, ἐγέμισαν τὴ γῆ
»Μὰ τώρα ποῦ ἦλθα φέρνοντας μαζύ μου τὴν εἰρήνη
»Σ᾽ὅλο τὸ κόσμο θ᾽ ἁπλωθῇ εἰρηνικὴ Σιγή».

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΜΕΡΙΚΟΥΣ. . .

Σήμερον εἶναι ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν δικαιοῦται νὰ ἑορτάσῃ μετὰ τοῦ πλουσίου καὶ ὁ ἀτυχὴς βιοπαλαιστὴς ἑνὸς ὁλοκλήρου ἔτους. Δυστυχῶς δὲν συμβαίνει αὐτό. Δὲν εἶναι δι᾽ ὅλους ἡ σημερινὴ ἑορτή. Ἐν ᾧ τὸ σπῆτι τοῦ τάδε πλουσίου καὶ τοῦ δεῖνα ὅπως δήποτε εὐπόρου κατακλύζει περιττὴ ἀφθονία ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων, τὰ σπήτια τόσων ἄλλων ἀνθρώπων ὁμοίων μὲ αὐτοὺς, ποῦ ἔχουν τὰ αὐτὰ μετὰ τῶν ἄλλων δικαιώματα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, κατακλύζει στέρησις περισσὴ, καὶ φτώχεια ἀπελπιστική. Καὶ ἄνθρωποι ὡς οἱ ἄλλοι δημιουργήματα ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ στεροῦνται καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου. Καὶ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, τὰ ἀτυχῆ αὐτὰ θύματα τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, ἔπρεπε σήμερον νὰ ἀφήσουν χωρὶς βοήθεια ; Ἔπρεπε νὰ μείνουν χωρὶς ἄρτον; Βέβαια ὄχι. Καὶ διατὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἠμποροῦσαν δὲν τὸ ἔκαμαν; Διατὶ οἱ πλουτίσαντες εἰς βάρος πιθανῶς αὐτῶν τῶν δυστυχῶν νὰ μὴν ἔλθουν ἀρωγοὶ εἰς τόσας δυστυχίας: Εἶναι φρικτὸν, καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές. Ὑπάρχουν εἰς τὴν πόλιν μας οἰκογένειαι εὐάριθμοι μὲν ἀλλ᾽ ἀδιάφορον αἱ ὁποῖαι, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καθισμένοι ἀξημέρωτα γύρω στὸ τραπέζι τους ἔτρωγαν μὲ πολλὴν χαρὰν τὴν σοῦπαν τοῦ Πάσχα, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ τὴν καρδίαν πλημμυρισμένην ἀπὸ λύπη ἐσκέπτοντο καὶ ἠρώτων ἑαυτοὺς ἂν εἶναι ἄνθρωποι καὶ ἂν καὶ αὐταὶ δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἑορτάσωσιν ὡς Χριστιανοὶ τὴν σημερινὴν ἁγίαν ἡμέραν. Εἶναι ἀλήθεια πῶς δὲν ἔχομεν εἰς τὴν πόλιν μας πλουσίους, κατὰ τὴν πραγματικὴν τῆς λέξεως σημασίαν. Ἔχομεν ὅμως πολλοὺς., πλείστους, οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦσαν νὰ δώσουν ὀλίγα χρήματα χωρὶς ἡ τσέπη τους νὰ αἰσθανθῇ τὴν μικρὰν αὐτὴν θυσίαν. Ἄλλως τε δὲν ἔχομεν εἰς τὴν πολιν μας καὶ πολλοὺς πτωχούς. Ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ πραγματικῶς πτωχοὶ, εἶναι ὀλίγοι ποῦ στεροῦνται τοῦ ἄρτου. Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ὀλίγους ἔπρεπε δι᾽ εἰσφορῶν νὰ βοηθήσουν.

Παρευθην χθὲς τὸ πρωῒ εἰς τὰ κρεωπωλεῖα καθ᾽ ἣν στιγμὴν ἕνας ἀπὸ τοὺς λεγομένους παραδαλῆδες ἠγόραζε ἕνα ἀρνὶ τριῶν ὀκάδων διὰ τὸ σπῆτι του. Ὁ κόσμος ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο. Ἔβλεπα ἄλλους ποῦ ἠγόραζον ὁλόκληρα ἀρνιὰ, ἄλλους μισὰ, ἄλλοτε ἕνα κομμάτι κρέας καὶ ἄλλους σκοτάκια, κεφαλάκια, κοιλιές. Οἱ περισσότεροι ἐπερνοῦσαν γελαστοὶ, χαρούμενοι εὐτυχεῖς, διότι θὰ ἑώρταζον τὸ Πάσχα ὡς ἤθελαν, ὡς Χριστιανοί. Ἐγὼ παρηκολούθουν τὸν κύριον ποῦ σᾶς εἶπα, χωρὶς καὶ ἐγὼ νὰ γνωρίζω τὸν λόγον. Μόνος αὐτὸς ἦτο σκυθρωπὸς, συννεφιασμένος.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπλήρωνε τὸ ἀρνὶ διέκρινα εἰς τὰ μάτια του μιὰ λύπη εἰς τὸ πρόσωπόν του, μιὰ στενοχωρία παράξενη ὄχι γιὰ τοὺς πτωχοὺς ποῦ ἐσκόπευον θέλοντες καὶ μὴ νὰ ἑορτάσουν τὸ Πάσχα μὲ μιὰ κοιλιὰ καὶ ἕνα κεφαλάκι ἀρνίστικο, ὄχι γιὰ τοὺς δυστυχεῖς ποῦ δὲν ἠμποροῦσαν οὔτε κοιλιὰ ν᾽ ἀγοράσουν· ἀλλὰ . . . φρίξετε διὰ τὰ χρήματα ποῦ ἐπλήρωνε διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀρνιοῦ ποῦ θὰ καταβροχθίσῃ σήμερον καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὔτε τὰ κόκκαλα θὰ δώσῃ εἰς τοὺς πτωχούς! Ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν τέτοιοι ἄνθρωποι νὰ κάνουν ἐλεημοσύνην;

Εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ περιμένωμεν νὰ μᾶς πῇ ἡ Τουρκία:

—Χαλαλίζω σας τὴν Κρήτην!

Η:ραστικός

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πᾶς ὅστις κρατήσει τὸ πρῶτον φύλλον τῆς «Δράσεως» θεωρεῖται συνδρομητής.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΜΕΘΗ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ

Τὰ αἴτια τοῦ ἐγκλήματος εἶναι πολλαπλᾶ καὶ ποικίλα.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐγκληματικῶν τύπων παρατηρεῖ τις πολλάκις τοιαύτην ἀνομοιότητα χαρακτήρων, ἕξεων ἀνατροφῆς, μορφώσεως καὶ λοιπῶν χαρακτηριστικῶν μορφῆς καὶ σωματικῆς γενικῆς διαπλάσεως, ὥστε ἀδύνατον τὰ τοιαῦτα αἴτια νὰ ὑπαχθῶσιν ὑπὸ ὡρισμένην μορφὴν ἢ νὰ κατατάξῃ τις εἰς ὡρισμένην μονομερῶς κατηγορίαν.

Οἱ νεώτεροι ποινικολόγοι οἵτινες ἐξετάζουσι τὸ ἔγκλημα οὐχὶ μόνον ἀπὸ τῆς καθαρᾶς νομικῆς ἀπόψεως ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κοινωνιολογικῆς αὐτοῦ μορφῆς, ἤτοι ὡς φαινόμενον ὄχι μόνον ἀνθρωπολογικὸν, ἢ κοινωνικὸν, ἢ οἰκονομικὸν, ἀλλ᾽ ὡς φαινόμενον ἀνθρωπολογικοφυσικοκοινωνικὸν συγχρόνως, κατέταξαν εἰς διαφόρους κατηγορίας τὰ αἴτια τοῦ ἐγκλήματος ἀποκαλέσαντες αὐτὰ παράγοντας τοῦ ἐγκλήματος.

Εἰς τοὺς λεγομένους δὲ κοινωνικοὺς παράγοντας, τουτέστιν τοὺς ἀπορρέοντας ἀπὸ τὸ κοινωνικὸν περιβάλλον, ἐν τῷ ὁποίῳ ζῇ ὁ ἐγκληματίας, κατατάσσουσι τὴν πυκνότητα τοῦ πληθυσμοῦ, τὴν κατάστασιν τῆς κοινῆς γνώμης, τὴν ὀργάνωσιν τῆς οἰκογενείας, τὴν θρησκευτικὴν ἀντίληψιν τῶν κατοίκων, τὴν οἰκονομικὴν καὶ πολιτικὴν κατάστασιν τὴν διοίκησιν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸν ἀλκοολισμόν.

Ὁ ἀλκοολισμὸς, ἤτοι ἡ ἀσθένεια τοῦ ὀργανισμοῦ, ἡ ἔχουσα ὡς αἰτίαν ἡ ἔχουσα αἰτίαν τὴν χρῆσιν καὶ κατάχρησιν τοῦ ALCOOL ἤτοι τοῦ οἰνοπνεύματος, ἀποτελεῖ κίνδυνον ἀπειλητικὸν κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος, καταμαστίζει δὲ μέγα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ ταύτης.

Ἐν Ἑλλάδι πρὸ πολλοῦ ἤρξαντο παλλοὶ τῶν νευρολόγων καὶ ψυχιάτρων κρούοντες τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ὅστις ἀπειλεῖ ἐκφυλισμὸν τῶν νέων γενεῶν ἕνεκεν τῆς συχνῆς χρήσεως τῶν διαφόρων ποτῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν οἰνοπνευματωδῶν.

Ἐν Κρήτῃ τὸ ἐπ᾽ ἐμοί, δὲν γνωρίζω, ἂν ἔχῃ γίνῃ ἐπιστημονική τις ἐργασία περὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἐν γένει ψυχικῆς καταστάσεως τῶν ἀλκοολικῶν, καὶ εἰς τὸν τυχαῖον